

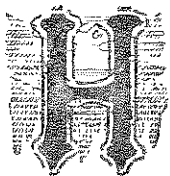
(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟΙ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 417
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.)
ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟΝ ΠΑΡΗΓΟΡΟΝ

Ἐξ Ἀγίου Ὁρους ἔλευσις εἰς Ἀθήνας τοῦ τιμίου ξύλου καὶ τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς Θεοτόκου «Ἄξιον Ἑστίν» συνήγειρεν εἰς εὐλαβικὴν προσκύμισιν αὐτῶν ὁλόκληρον τὴν Ἀττικὴν γῆν. Ἀπὸ πρωίας μέχρι βαθυτάτης νυκτὸς ἔβλεπέ τις σειρὰν μακρὰν ἀνθρώπων πάσης ἡλικίας, γένους καὶ τάξεως ἔξω τοῦ Νάρθηκος τοῦ Ναοῦ, ὅπου τὰ ἱερὰ ταῦτα σεβάσματα ἦσαν ἐκτεθειμένα, νὰ ἀναμένουν ὀρθοστάδην μὲ ὑπομονὴν καὶ καρτερικότητα ἕως ὅτου, ἡ ἐπιτηροῦσα τὴν τάξιν Ἀστυνομικὴ Ἀρχή, ἐπιτρέψῃ νὰ εἰσέλθουν μὲ προτεραιότητα εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἀσπασθῶσιν αὐτά.

Ἰδιαιτέραν δὲ συγκίνησιν ἐπροξένει μερικῶν ἀσθενῶν ἡ κατάνυξις τὴν ὥραν τοῦ ἀσπασμοῦ. Τίς οἶδεν, ἀπὸ ποίαν ἀσθένειαν ἀνίατον κατετρύχοντο οἱ δυστυχεῖς, καὶ μόλις ἐπληροφορήθησαν ὅτι ὁ Τίμιος Σταυρός, ἐν ᾧ τὸ Θεανδρικόν Ἐκεῖνο Σῶμα προσηλώθη, καὶ ἐν ᾧ τὸ ἀκήρατον ἐκεῖνο Δεσποτικὸν Σωτήριον Αἷμα ἐχύθη, ἤλθον εἰς Ἀθήνας, ἔσπευσαν ἄλλοι πεζῇ καὶ ἄλλοι φοράδην καὶ ἄλλοι ἐφ' ἄρματος ὁχοῦμενοι, νὰ ἐγγίσωσι τοῦτο διὰ τῶν χειλέων καὶ περιπτυχθῶσι τοῦτο διὰ τῶν δακρυβρέκτων ὀφθαλμῶν, ἐκζητοῦντες τὴν λύσιν τῶν δεινῶν ὑφ' ὧν συνέιχοντο.

Καὶ τῆς Θεοτόκου ἡ Ἱερὰ Εἰκὼν, μολοῦντι δὲν παρέμεινεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εἰς Ἀθήνας, ἐδέχθη χιλιάδας προσκυνητῶν συνωθουμένων νύκτα καὶ ἡμέραν εἰς τοὺς Ναοὺς, ὅπου Αὕτη προσεκαλεῖτο. Διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς πρὸς τὴν Παναγίαν τρέφει μεγάλην εὐλάβειαν καὶ ἀπονέμει πρὸς αὐτὴν δευτέραν τιμὴν ὥς εἰς «Θεὸν μετὰ Θεόν» «καὶ ὡς ἔχουσιν τὰ δευτερεῖα τῆς Ἀγίας Τριάδος».

Αἱ κατανυκτικαὶ καὶ συγκινητικαὶ αὗται ἐκδηλώσεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐπεφύλαξεν εἰς τὰ ὡς ἄνω πάνσεπτα, οὐ μόνον τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας παλλάδια, ἀποτελοῦσι πράγματι παρήγορα δείγματα τῆς εἰσέτι ἀνθούσης εὐλαβείας καὶ πίστεως αὐτοῦ πρὸς τὴν Πάτριον θρησκείαν, καὶ ἀποτελοῦσιν ἀποδεικτικά, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐπαξίως ὑπὸ τοῦ Κυρίου προεκρίθησαν παρὰ πάντας τοὺς λαοὺς «ἵνα δοξασθῇ δι' αὐτῶν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». (Ἰωαν IB'. 23)

Ἐχει διὰ πολλῶν ἱστορικῶν γεγονότων βεβαιωθῇ ὅτι οἱ Ἕλληνες, ἐξαιρέσει ὀλίγων, τὴν Πατροπαράδοτον εὐσεβίαν φυλάσσουν βαθύτατα ἐρριζωμένην εἰς τὴν συνείδησιν των. Εἰς δὲ τοὺς ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγῶνας πρωτοστατοῦν καὶ καθίστανται ὑπόδειγμα

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ – ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἦτο ὑπερμεσῶν Νοέμβριος τοῦ 350 π. Χ. ὅτε Αἰγιναίου πλοίου ὁ Γρηγόριος ἐπιβὰς κατηνθύνετο πρὸς τὴν Ἑλλάδα, δηλαδὴ ἐν ὥρᾳ τοῦ ἔτους, καθ' ἣν εἰς τὰς θαλάσσας διεγείρονται τρικυμῖαι ἐπικινδυνόταται καὶ πολλὰ ναυάγια τότε συνέβαινον, μὲ τὰ ρεύματα καὶ οἱ ἄνεμοι δημιουργοῦν κύματα, τὴν ἐπίθεσιν τῶν ὑποίων ἀκόμη καὶ τὰ σημερινὰ ἀτμόπλοια μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἀντιμετωπίζουν. Ὡς ἀφηγείται ὁ Ἰδιος, ἐν ἀρχῇ τοῦ ταξειδίου ἐφαίνετο ὅπως οὖν αἰθρία, ἀλλ' ὥς ὀλίγον εἰς τὰ ἀνοικτὰ τῆς θαλάσσης ἐπλευσαν, αἰφνης δεινὸς χειμὼν ἐπιπίπτει, τοιοῦτος, οἷον οἱ συμπλέοντες οὐδέποτε πρότερον ἐμνημόνευον· τὰ πάντα δὲ ἐβεβαίουν εἰς ὕλους τὸν καταποντισμόν. Ὁ Γρηγόριος βλέπων ἄμεσον τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, ἔλυπεῖτο σφόδρα, ὅχι διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ σώματος, ὅσον τῆς ψυχῆς του· διότι εἰσέτι δὲν εἶχε λάβει τὸ θεῖον Βάπτισμα. Ἐδέετο δὲ θερμῶς εἰς τὸν Θεὸν νὰ ρυσθῇ τοῦ ἐπικειμένου σωματικοῦ κινδύνου καὶ ἀφοῦ ἀξιωθῇ τοῦ θείου φωτισματος, διὰ τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας, ὑπέσχετο νὰ ἀφιερῶσιν τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς Αὐτὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ὁ θεῖος Γρηγόριος μέχρι γήρατος ἐνεθυμεῖτο, καὶ περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα πρὸς τοὺς ἄλλους λέγει:

«Πάντων τὸν κοινὸν θάνατον δεδοικόντων,

ἀξιομίμητον καὶ εἰς ἄλλους ὁμοδόξους λαούς. Καὶ αὐτὴ εἰσέτι ἡ ἀπὸ τεσσαρακονταετίας ἐφεκτικότης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν παρατάξεως, ἐναντι τῆς κατεγνωσμένης ἑορτολογικῆς καινοτομίας, τοῦτο συνεπιμαρτυρεῖ.

Δυστυχῶς ὁμως, καὶ ὥς μὴ ὥφειλεν, εἰς τοιοῦτος γενναιόφρων καὶ φιλόθρησκος λαὸς ἐνίοτε ἐμπίπτει εἰς χεῖρας κακῶν κυβερνητῶν, πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν, καὶ ἕως ὅτου ἀποτινάξῃ τὸν ζυγὸν αὐτῶν, πολλὰ δεινὰ ὑφίσταται. Πλὴν, παρὰ ταῦτα, ἐν τέλει ἡ γενναιοφροσύνη του καὶ ἡ ἀκατανίκητος εὐψυχία του, συντρίβει τὰ δεσμὰ τῶν τυράννων καὶ ἀνακτᾷ τὰ θεόσδοτα ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν πεποιθήσεων καὶ τῶν ἐκδηλώσεων αὐτοῦ δικαιώματα.

Διότι γνωρίζει νὰ συνδυάζῃ καὶ διακρίνῃ καλῶς τὰ σωτηριώδη. Γνωρίζει αὐτός, ἀλλ' ἔμαθε καὶ ἄλλους τέως ἀπολιτίστους λαούς, πῶς νὰ ζοῦν ἐλεύθεροι καὶ εὐνόμως, καὶ πῶς νὰ ἀποθνήσκουν ἐνδοξοὶ καὶ ἐντίμως. Διότι ἐκατόρθωσεν εἰς τὸν Ἱερὸν Βράχον τῆς Ἀκροπόλεως νὰ ἐναρμονίσῃ κάλλιστα καὶ τὴν δημηγορίαν τοῦ Περικλέους καὶ τὴν τοιαύτην τοῦ Παύλου.

ὁ τῆς ψυχῆς ἦν ἐμοὶ φοβερώτερος· ἐκινδύνεον γὰρ ἀθλῖος ἀπελθεῖν καὶ ἀτέλειος, ποθὼν τὸ πνευματικὸν ὕδωρ ἐν τοῖς φονικοῖς ὕδασιν».

Διὰ τοὺς ἀποροῦντας δὲ πῶς ὁ θεῖος Γρηγόριος ἔμεινεν ἀβάπτιστος εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, γνωρίζομεν ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν του πολλοὶ ἀνέβαλλον μέχρ' ὅριμου ἡλικίας τὴν λῆψιν τοῦ θείου Βαπτίσματος, ὥστε ἰδίῳ στόματι καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ ἀναδόχου νὰ ἀποκριθῶσιν εἰς τὰς κεκανονισμένας κατὰ τὴν λῆψιν τοῦ Μυστηρίου ὑποσχέσεις.

Ἡ τρικυμία διήρκεσεν εἴκοσι ἡμέρας, καθ' ἣς ὁ Γρηγόριος ἔκειτο ἐπὶ τῆς πρύμνης κλαίων καὶ ὀδυρόμενος καὶ ἱκετεύων τὸν Θεὸν νὰ λυτρωθῇ τοῦ ἀπειλούμενου διπλοῦ θανάτου Ἰδοὺ ἐν τῇ αὐτοβιογραφίᾳ του πῶς ἐκφράζεται:

«... Εἰς σὲ ἀνῆκω, ἔκραζε καὶ πρότερον ἤδη ἡμιν ἰδικὸς σου, καὶ τώρα πάλιν θά εἰμαι. Σὺ δὲς θὰ μὲ δεχθῇς πολύτιμον κτήμά σου, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης δῶρον, εἰς σὲ ἐξ εὐχῆς τῆς μητρὸς ἀφ' ἣς ῥωθεῖς, καὶ ἐκ φόβου φοβερωτάτου. Διὰ σὲ θὰ ζῶ, ἂν θὰ διαφύγω τὸν διπλοῦν κίνδυνον. Ἄν μὲ ἀφήσῃς νὰ ἀπολεσθῶ, θὰ ἀπολεσθῇ εἰς θεράπων σου. Ἐξεγέρθητι, ἡ σπεῦσον καὶ τὸν φόβον δέσμευσον». Καὶ ὦ! τοῦ θαύματος! διὰ τῆς ἐπιμόνου εὐχῆς εἰσηκούσθη ὁ Γρηγόριος καὶ εὐθὺς κατευνάσθη ἡ καταιγὶς καὶ μετεβλήθη εἰς αὖραν. Ἀνεγνώρισεν ὅτι ἐσώθη ἐκ τῶν δεήσεων τῶν γονέων, οἵτινες ἐν ὄνειρῳ διδασχθέντες εἰς τίνα συμφορὰν ὑπέπεσεν ὁ υἱός, διὰ προσευχῶν καὶ δακρύων καθικέτεον τὸν Θεόν, ἵνα φέρῃ βοήθειαν εἰς τὸν κινδυνεύοντα.

Προσέτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀκμῇ τοῦ κινδύνου, εἰς τίνα νέον ἐκ τῶν συμπλέοντων, ὅστις ἦτο εἰς τὸν Γρηγόριον φίλτατος, ἐφάνη καθ' ὕπνον ἡ μήτηρ αὐτοῦ Νόννα ὅτι ἐπέβαινε τῆς θαλάσσης, καὶ συναρπάσασα τὸ πλοῖον εἶλκεν εἰς τὴν ξηρὰν οὐχὶ ἐπιπόνως. Τοῦτου δὲ τοῦ ὁράματος γνωστοῦ γενόμενου εἰς τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ, εὐθὺς ἐπηρεολοῦθησε γαλήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ. Οἱ δὲ συμπλέοντες ἅπαντες, ὅσοι ἦσαν ἄπιστοι, ἐκ τῆς συνεργείας τοῦ Θεοῦ ἀνεγνώριζον καὶ ὁμολογοῦν ὅτι διεσώθησαν· καὶ ἀσπασάμενοι ἐκ ψυχῆς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, διπλῆς ἔτυχον σωτηρίας. Ἰδοὺ πῶς αὐτολεξεῖ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ λόγῳ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Γρηγόριον.

(Λόγ. XVIII, 31.) δι' ὀλίγων τὴν εὐεργεσίαν διηγεῖται: «Ἐκείνου τοῦ κινδύνου καὶ ἡμεῖς δῶρον γεγόναμεν καθυποσχόμενοι, εἰ σωθείμεν, ἡμᾶς αὐτοὺς τῷ Θεῷ, καὶ δεδοκότες ὡς ἀπεσώθημεν».

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πλοῖον ἐπλησίασεν εἰς τὴν Ρόδον διὰ μέσον τῆς ἡρεμύσεως θαλάσσης, καὶ ἐκ τῆς Ρόδου ὀλίγον κακοπαθήσαντες ἔφθασαν εἰς Αἰγίναν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Γρηγόριος κατήνησεν εἰς τὰς περιζητήτους Ἀθήνας.

Τοὺς κινδύνους τούτους ἐξιστορεῖ κατόπιν εἰς τοὺς γονεῖς του, οἵτινες διηγοῦντο ἐπίσης ὅτι ἐμνηνύοντο εἰς αὐτοὺς δι' ὄνειρου τὰ κατ' αὐτόν, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα συνεχῶς εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ ἀναγράφει ἐκδηλῶν τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ δοξάζων τὸν Θεόν.

(Ἀκολουθεῖ)

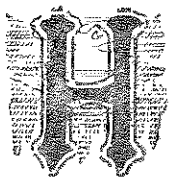
(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 417
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.)
ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟΝ ΠΑΡΗΓΟΡΟΝ

Ἐξ Ἀγίου Ὁρους ἔλευσις εἰς Ἀθήνας τοῦ τιμίου ξύλου καὶ τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς Θεοτόκου «Ἄξιον Ἔστιν» συνήγειρεν εἰς εὐλαβικὴν προσκύνησιν αὐτῶν ὁλόκληρον τὴν Ἀττικὴν γῆν. Ἀπὸ πρωΐας μέχρι βαθυτάτης νυκτὸς ἔβλεπέ τις σειρὰν μακρὰν ἀνθρώπων πάσης ἡλικίας, γένους καὶ τάξεως ἔξω τοῦ Νάρθηκος τοῦ Ναοῦ, ὅπου τὰ ἱερὰ ταῦτα σεβάσματα ἦσαν ἐκτεθειμένα, νὰ ἀναμένουν ὀρθοστάδην μὲ ὑπομονὴν καὶ καρτερικότητα ἕως ὅτου, ἡ ἐπιτηροῦσα τὴν τάξιν Ἀστυνομικὴ Ἀρχή, ἐπιτρέψῃ νὰ εἰσέλθουν μὲ προτεραιότητα εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἀσπασθῶσιν αὐτά.

Ἰδιαιτέραν δὲ συγκίνησιν ἐπροξένει μερικῶν ἀσθενῶν ἡ κατάνυξις τὴν ὥραν τοῦ ἀσπασμοῦ. Τὶς οἶδεν, ἀπὸ ποίαν ἀσθένειαν ἀνίατον κατετρύχοντο οἱ δυστυχεῖς, καὶ μόλις ἐπληροφορήθησαν ὅτι ὁ Τίμιος Σταυρός, ἐν ᾧ τὸ Θεανδρικόν Ἐκεῖνο Σῶμα προσηλώθη, καὶ ἐν ᾧ τὸ ἀκήρατον ἐκεῖνο Δεσποτικόν Σωτήριον Αἷμα ἐχύθη, ἤλθον εἰς Ἀθήνας, ἔσπευσαν ἄλλοι πεζῇ καὶ ἄλλοι φοράδην καὶ ἄλλοι ἐφ' ἄρματος ὁχούμενοι, νὰ ἐγγίσωσι τοῦτο διὰ τῶν χειλέων καὶ περιπτυχθῶσι τοῦτο διὰ τῶν δακρυβρέκτων ὀφθαλμῶν, ἐκζητοῦντες τὴν λύσιν τῶν δεινῶν ὑφ' ὧν συνείχοντο.

Καὶ τῆς Θεοτόκου ἡ Ἱερὰ Εἰκὼν, μολοντί δὲν παρέμεινεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εἰς Ἀθήνας, ἐδέχθη χιλιάδας προσκυνητῶν συνωθουμένων νύκτα καὶ ἡμέραν εἰς τοὺς Ναοὺς, ὅπου Αὕτη προσεκαλεῖτο. Διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς πρὸς τὴν Παναγίαν τρέφει μεγάλην εὐλάβειαν καὶ ἀπονέμει πρὸς αὐτὴν δευτέραν τιμὴν ὡς εἰς «Θεὸν μετὰ Θεόν» «καὶ ὡς ἔχουσιν τὰ δευτερεῖα τῆς Ἀγίας Τριάδος».

Αἱ κατανυκτικαὶ καὶ συγκινητικαὶ αὗται ἐκδηλώσεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐπεφύλαξεν εἰς τὰ ὡς ἄνω πάνσεπτα, οὐ μόνον τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας παλλάδια, ἀποτελοῦσι πράγματι παρήγορα δείγματα τῆς εἰσέτι ἀνθούσης εὐλαβείας καὶ πίστεως αὐτοῦ πρὸς τὴν Πάτριον θρησκείαν, καὶ ἀποτελοῦσιν ἀποδεικτικά, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐπαξίως ὑπὸ τοῦ Κυρίου προεκρίθησαν παρὰ πάντας τοὺς λαοὺς «ἵνα δοξασθῇ δι' αὐτῶν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». (Ἰωαν IB'. 23)

Ἐχει διὰ πολλῶν ἱστορικῶν γεγονότων βεβαιωθῇ ὅτι οἱ Ἕλληνες, ἐξαιρέσει ὀλίγων, τὴν Πατροπαράδοτον εὐσεβείαν φυλάσσουν βαθύτατα ἐρριζωμένην εἰς τὴν συνείδησίν των. Εἰς δὲ τοὺς ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγῶνας πρωτοστατοῦν καὶ καθίστανται ὑπόδειγμα

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ἦτο ὑπερμεσῶν Νοέμβριος τοῦ 350 π. Χ. ὅτε Αἰγιναίου πλοίου ὁ Γρηγόριος ἐπιβάς κατηυθύνετο πρὸς τὴν Ἑλλάδα, δηλαδὴ ἐν ὥρᾳ τοῦ ἔτους, καθ' ἣν εἰς τὰς θαλάσσας διεγείρονται τρικυμῖαι ἐπικινδυνόταται καὶ πολλὰ ναυάγια τότε συνέβαινον, μὲ τὰ πρωτόγονα ἐκεῖνα μέσα πλεύσεως εἰς πελάγη, ὧν τὰ ρεύματα καὶ οἱ ἄνεμοι δημιουργοῦν κύματα, τὴν ἐπίθεσιν τῶν ὁποίων ἀκόμη καὶ τὰ σημερινὰ ἀτμόπλοια μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἀντιμετωπίζουν. Ὡς ἀφηγείται ὁ Ἰδιος, ἐν ἀρχῇ τοῦ ταξιδίου ἐφαίνετο ὁπώσοῦν αἰθρία, ἀλλ' ὥς ὀλίγον εἰς τὰ ἀνοικτὰ τῆς θαλάσσης ἐπλευσαν, αἶφνης δεινὸς χειμὼν ἐπιπίπτει, τοιοῦτος, οἷον οἱ συμπλέοντες οὐδέποτε πρότερον ἐμνημόνεον· τὰ πάντα δὲ ἐβεβαίουν εἰς ὄλους τὸν καταποντισμόν. Ὁ Γρηγόριος βλέπων ἄμεσον τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, ἐλυπεῖτο σφόδρα, ὅχι διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ σώματος, ὅσον τῆς ψυχῆς του· διότι εἰσέτι δὲν εἶχε λάβει τὸ θεῖον Βάπτισμα. Ἐδέετο δὲ θερμῶς εἰς τὸν Θεὸν νὰ ρυσθῇ τοῦ ἐπικειμένου σωματικοῦ κινδύνου καὶ ἀφοῦ ἀξιωθῇ τοῦ θεοῦ φωτισματος, διὰ τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας, ὑπέσχετο νὰ ἀφιερῶσιν τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς Αὐτὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ὁ θεῖος Γρηγόριος μέχρι γήρατος ἐνεθυμεῖτο, καὶ περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα πρὸς τοὺς ἄλλους λέγει:

« Πάντων τὸν κοιτὸν θάνατον δεδαικότες,

ἀξιομίμητον καὶ εἰς ἄλλους ὁμοδόξους λαούς. Καὶ αὐτὴ εἰσέτι ἡ ἀπὸ τεσσαρακονταετίας ἐφεκτικότης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν παρατάξεως, ἔναντι τῆς κατεγνωσμένης ἑορτολογικῆς καινοτομίας, τοῦτο συνεπιμαρτυρεῖ.

Δυστυχῶς ὁμως, καὶ ὥς μὴ ὦφειλεν, εἰς τοιοῦτος γενναιόφρων καὶ φιλόθρησκος λαὸς ἐνίοτε ἐμπίμπει εἰς χεῖρας κακῶν κυβερνητῶν, πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν, καὶ ἕως ὅτου ἀποτινάξῃ τὸν ζυγὸν αὐτῶν, πολλὰ δεινὰ ὑφίσταται. Πλήν, παρὰ ταῦτα, ἐν τέλει ἡ γενναιοφροσύνη του καὶ ἡ ἀκατανίκητος εὐψυχία του, συντρίβει τὰ δεσμὰ τῶν τυράννων καὶ ἀνακτᾷ τὰ θεόσδοτα ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν πεποιθήσεων καὶ τῶν ἐκδηλώσεων αὐτοῦ δικαιώματα.

Διότι γνωρίζει νὰ συνδυάζῃ καὶ διακρίνῃ καλῶς τὰ σωτηριώδη. Γνωρίζει αὐτός, ἀλλ' ἔμαθε καὶ ἄλλους τέως ἀπολιτίστους λαούς, πῶς νὰ ζοῦν ἐλεύθεροι καὶ εὐνόμως, καὶ πῶς νὰ ἀποθνήσκουν ἐνδοξοὶ καὶ ἐντίμως. Διότι ἐκατόρθωσεν εἰς τὸν Ἱερὸν Βράχον τῆς Ἀκροπόλεως νὰ ἑναρμονίσῃ κάλλιστα καὶ τὴν δημηγορίαν τοῦ Περικλέους καὶ τὴν τοιαύτην τοῦ Παύλου.

ὁ τῆς ψυχῆς ἦν ἐμοὶ φοβερώτερος· ἐκινδύνεον γὰρ ἀθλῖος ἀπελθεῖν καὶ ἀτέλειος, ποθὼν τὸ πνευματικὸν ὕδωρ ἐν τοῖς φονικοῖς ὕδασιν».

Διὰ τοὺς ἀποροῦντας δὲ πῶς ὁ θεῖος Γρηγόριος ἔμεινεν ἀβάπτιστος εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, γνωρίζομεν ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ πολλοὶ ἀνέβαλλον μέχρ' ὠρίμου ἡλικίας τὴν λῆψιν τοῦ θεοῦ Βαπτίσματος, ὥστε ἰδίῳ στόματι καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ ἀναδόχου νὰ ἀποκριθῶσιν εἰς τὰς κεκανονισμένας κατὰ τὴν λῆψιν τοῦ Μυστηρίου ὑποσχέσεις.

Ἡ τρικυμία διήρκεσεν εἴκοσι ἡμέρας, καθ' ἧς ὁ Γρηγόριος ἔκειτο ἐπὶ τῆς προύμνης κλαίων καὶ ὀδυρόμενος καὶ ἱκετεύων τὸν Θεὸν νὰ λυτρωθῇ τοῦ ἀπειλουμένου διπλοῦ θανάτου Ἰδοὺ ἐν τῇ αὐτοβιογραφίᾳ του πῶς ἐκφράζεται:

«... Εἰς σὲ ἀνῆκω, ἔκραζε καὶ πρότερον ἤδη ἡμῖν ἰδικὸς σου, καὶ τώρα πάλιν θὰ εἶμαι. Σὺ δὲς θὰ μὲ δεχθῇς πολύτιμον κτήμα σου, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης δῶρον, εἰς σὲ ἐξ εὐχῆς τῆς μητρὸς ἀφ' ὧς θῶς, καὶ ἐκ φόβου φοβερωτάτου. Διὰ σὲ θὰ ζῶ, ἂν θὰ διαφύγω τὸν διπλοῦν κίνδυνον. Ἄν μὲ ἀφῇς νὰ ἀπολεσθῶ, θὰ ἀπολεσθῇ εἰς θεράπων σου. Ἐξεγέρθητι, ἦ σπεῦσον καὶ τὸν φόβον δέσμευσον». Καὶ ὦ! τοῦ θαύματος! διὰ τῆς ἐπιμόνου εὐχῆς εἰσηκούσθη ὁ Γρηγόριος καὶ εὐθὺς κατευνάσθη ἡ καταιγὶς καὶ μετεβλήθη εἰς αὐραν. Ἀνεγνώρισεν ὅτι ἐσώθη ἐκ τῶν δεήσεων τῶν γονέων, οἵτινες ἐν ὀνείρῳ διδάχθέντες εἰς τίνα συμφορὰν ὑπέπεσεν ὁ υἱός, διὰ προσευχῶν καὶ δακρύων καθικέτεον τὸν Θεόν, ἵνα φέρῃ βοήθειαν εἰς τὸν κινδυνεύοντα.

Προσέτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀκμῇ τοῦ κινδύνου, εἰς τίνα νέον ἐκ τῶν συμπλεόντων, ὅστις ἦτο εἰς τὸν Γρηγόριον φίλτατος, ἐφάνη καθ' ὕπνον ἡ μήτηρ αὐτοῦ Νόννα ὅτι ἐπέβαινε τῆς θαλάσσης, καὶ συναρπάσασα τὸ πλοῖον εἴλκεν εἰς τὴν ξηρὰν οὐχὶ ἐπιπόνως. Τούτου δὲ τοῦ ὁράματος γνωστοῦ γενόμενου εἰς τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ, εὐθὺς ἐπηρεολούθησε γαλήνη καὶ ἡσυχία. Οἱ δὲ συμπλέοντες ἄπαντες, ὅσοι ἦσαν ἄπιστοι, ἐκ τῆς συνεργείας τοῦ Θεοῦ ἀνεγνώριζον καὶ ὁμολογοῦν ὅτι διεσώθησαν καὶ ἀσπασάμενοι ἐκ ψυχῆς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, διπλῆς ἔτυχον σωτηρίας. Ἰδοὺ πῶς αὐτολεξεῖ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ λόγῳ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Γρηγόριον.

(Λόγ. XVIII, 31.) δι' ὀλίγων τὴν εὐεργεσίαν διηγείται: «Ἐκείνου τοῦ κινδύνου καὶ ἡμεῖς δῶρον γεγόναμεν καθυποσχόμενοι, εἰ σωθείμεν, ἡμᾶς αὐτοὺς τῷ Θεῷ, καὶ δεδωκότες ὡς ἀπεσώθημεν».

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πλοῖον ἐπλησίασεν εἰς τὴν Ρόδον διὰ μέσου τῆς ἡρεμύσεως θαλάσσης, καὶ ἐκ τῆς Ρόδου ὀλίγον κακοπαθήσαντες ἔφθασαν εἰς Αἰγιναν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Γρηγόριος κατήνησεν εἰς τὰς περιζητήτους Ἀθήνας.

Τοὺς κινδύνους τούτους ἐξιστορεῖ κατόπιν εἰς τοὺς γονεῖς του, οἵτινες διηγοῦντο ἐπίσης ὅτι ἐμηνύοντο εἰς αὐτοὺς δι' ὀνείρου τὰ κατ' αὐτόν, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα συνεχῶς εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ ἀναγράφει ἐκδηλῶν τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ δοξάζων τὸν Θεόν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ 8 ΜΑΪΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ

Οὗτος ἦτο υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου, ἀλιέως ἐξασκοῦντος τὴν τέχνην του ἐν τῇ λίμνῃ Γεννησαρετ μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου· μήτηρ δὲ αὐτοῦ ἦτο ἡ Σαλώμη (Μαρκ. ΙΕ' 40), γυνὴ εὐσεβής, παρ' ἧς ἔλβε τὴν κατ' οἶκον πνευματικὴν ἐδύο ἀγωγὴν. Τὴν δὲ ἐν ταῖς ραββινικαῖς σχολαῖς ἐξήγησιν τοῦ Νόμου δὲν ἐδιδάχθη ἕνεκα τῆς μὴ εὐπόρου οἰκογενειακῆς αὐτοῦ καταστάσεως· διὰ τοῦτο ἔμεινεν ἀγράμματος καὶ παρὰ τῶν Ἰουδαίων ἐγνωρίζετο ἰδιώτης (Πράξ. Δ' 13). Περποικισμένος ὅμως διὰ φύσεως ἐξόχου συνενοῦσης βαθὺ θερησκευτικὸν συναίσθημα, μετὰ καθαρᾶς διανοίας καὶ καρδίας πλήρους ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον, κατώρθωσε τῇ συνεισφορά τῆς θείας χάριτος, οὐ μόνον ν' ἀναπληρώσῃ πᾶσαν τῆς ἀνατροφῆς αὐτοῦ ἔλλειψιν, ἀλλὰ καὶ νὰ φθάσῃ εἰς ὕψος γνώσεως καὶ ἀγάπης καὶ ἐν-θέου βίου, εἰς ὃ ὅλγοι ἐφθασαν τῶν μαθητῶν.

Μόλις ἐξῆλθεν εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ Ἰορδάνου ὁ Μέγας Προδρόμος, καὶ ἰδοὺ ὁ Ἰωάννης εἰς νεαράν ἢ λικίαν, μόλις εἰκοσαετής, ἀμέσως ἔδραμε πρὸς αὐτόν, καὶ κατηχηθεὶς παρ' αὐτοῦ περὶ τοῦ χαρακτήρος, τοῦ κηρύγματος καὶ τοῦ βαπτίσματος αὐτοῦ, παρεπέμφθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Σωτῆρα καὶ ἠκολούθησεν ἐπὶ τινα καιρὸν τὸν ἀμνὸν τοῦτον τοῦ Θεοῦ, καὶ μετ' αὐτοῦ ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐνθα ἐπεδόθη καὶ πάλιν εἰς τὸ ἔργον του τὸ ἀλειυτικὸν μέχρι τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὁ Σωτὴρ ἐκάλεσεν αὐτὸν μαθητὴν· ὁριστικῶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Πέτρου καὶ Ἀνδρέου (Ματθ. 8' 18, Μάρκ. α' 16, Λουκ. ε' 1—11 καὶ στ' 13). Ἐκτοτε τὸν Σωτῆρα διαρκῶς ἀκολουθεῖ καὶ γίνεται ὁ κατ' ἐξοχὴν προσφιλεῖς καὶ ἐπιστήμιος μαθητὴς ἕνεκα, τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως τῆς καρδίας αὐτοῦ, καὶ ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Πέτρου τὴν ἐκλεκτὴν Τριάδα τῶν μαθητῶν, ἥτις ἐσχημάτιζε τὸν στενότερον περὶ τὸν Σωτῆρα κύκλον αὐτῶν. Τοὺς τρεῖς τούτους ἐν τῇ ἀναστάσει τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰακώβου παρέλαβε μόνους τῶν μαθητῶν, ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ ὁρους Θαβὼρ καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν Αὐτοῦ προσευχὴν τὴν γενομένην ἐν Γεθσημανῇ.

Πόσον ὁ Σωτὴρ ὑπερηγάπα τὸν Ἰωάννην καὶ προτίμα τῶν ἄλλων μαθητῶν, καταδεικνύει ἡ μεγίστη οἰκειότης καὶ τὸ θάρρος, τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχε πρὸς τὸν Διδάσκαλόν του, καὶ τὸ ὁποῖον καταφαίνεται ἐκ τοῦ ὅτι εἰς αὐτὸν ἀποτείνεται ὁ Πέτρος καὶ παρακινεῖ, ὅπως ἐρωτήσῃ καὶ μάθῃ τὸν προδότην μαθητὴν (Ἰωάν. ΙΓ' 26), καὶ πρὸ πάντων καταδεικνύει τὸ γεγονός, ὅτι εἰς μόνον αὐτὸν ὥς εἰς ἴδιον ἀδελφὸν ὁ Ἰησοῦς ἐνεπιστεῖν τὴν Θεοτόκον (Ἰω. ιθ' 26, 27). Εἰς τοιαύτην δὲ τοῦ Σωτῆρος ἀγάπην ἀνταπεκρίνεται καὶ αὐτὸς διὰ βαθείας καὶ εὐλικρινοῦς ἀφοσιώσεως πρὸς Ἐκεῖνον καὶ ἀγάπης· διότι οὐ μόνον κατὰ τὴν τοῦ κηρύγματος ἐποχὴν ἀχώριστος Αὐτοῦ ὑπῆρχε καὶ εἰς πάντας τοὺς λόγους Αὐτοῦ προσείχε, οὐς καὶ ἐνετύπωσε βαθύτερον παντὸς ἄλλου ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν σύλληψιν Αὐτοῦ ἠκολούθει Αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρ-

χιερώς συνελθόν, καὶ ἐν τῷ Γολγοθᾷ μέινας παρ' Αὐτοῦ, ὅτε καὶ ἠξιώθη τῆς μεγίστης ἐκείνης τιμῆς, υἱὸς τῆς Παρθένου νὰ κληθῇ ὑπὸ τοῦ Ἑσταυρωμένου, καὶ πρῶτος τῶν μαθητῶν μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἔτρεξε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον· καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ τῆς Γαλιλαίας πρῶτος τὸν Ἀναστάντα διέκρινε καὶ ὀπισθεν Αὐτοῦ ἠκολούθησε. Καὶ ὅλος ἐν γένει ὁ μετὰ τὴν ἀνάληψιν βίος αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ἔκφρασις τῆς θερμοτάτης πρὸς Αὐτὸν πίστεως καὶ καθαρωτάτης ἀγάπης. Ἀπαντῶμεν τὸν Ἰωάννην μετὰ τοῦ Πέτρου θαυματουργοῦντα καὶ κηρύττοντα τὸν λόγον ἐν τε Ἱερουσαλὴμ καὶ Σαμαρείᾳ, ὅπου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἶχον ἀποσταλῆ καὶ μετέδωκαν τὴν δωρεάν τοῦ Πνεύματος τοῖς ἤδη βεβαπτισμένοις (Πράξ. Ε' 4, 8). Ἐπανελθὼν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ πολὺ ἐξηκολούθησε διατρίβων ἐκεῖ μετὰ τοῦ Πέτρου καὶ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἀπολαύων μεγίστης τιμῆς καὶ θεωρουμένου εἰς τῶν τριῶν τούτων στύλων τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Παύλου (Γαλ. Β' 9), ὅστις ἱκανὸν μετὰ ταῦτα χρόνον εὔρεν αὐτὸν ἐν Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὸν χρόνον τῆς πρώτης ἀποστολικῆς συνόδου (50 μ. Χρ.). Ἐκτοτε δὲ σιωπᾷ πλέον περὶ αὐτοῦ ἡ Καινὴ Διαθήκη, καὶ μόνον ἐκ τῆς παραδόσεως μανθάνομεν, ὅτι ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων εἶχεν ἀπέλθει ὁ Ἰωάννης μετὰ τῶν πιστῶν, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου (67 μ. Χρ.) εἰς τὴν ἐν Περσίᾳ νέαν Πέλλαν, ἐνθα ἐπὶ τινα χρόνον διατρίψας, ἀνεχώρησεν εἰς Ἀσίαν. Εἰς Ἐφεσον ἦλθε βεβαίως μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἥτοι μετὰ τὸ 64 μ. Χρ. διότι οὐδὲ λόγον περὶ τοῦ Ἰωάννου οὗτος ἀναφέρει οὐ μόνον εἰς τὴν πρὸς τοὺς Ἐφεσίους ἐπιστολὴν ἀλλ' οὐδὲ εἰς τὰς πρὸς Τιμόθεον ποιμαντορικὰς αὐτοῦ ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ συνέγραψεν. Ἐν Ἐφέσῳ διέμενεν ἐπὶ πολὺ, καὶ ἐκεῖθεν ἡμερίμια περὶ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀσίας καὶ διηύθυνεν αὐτὰς ὡς μέγας Ἀρχιερεὺς μέγα ἔχων ἀξίωμα· ἐκεῖ τὸ Εὐαγγέλιον αὐτοῦ ἐβροντοφώνησε καὶ ἐγγράφως τοῦτο ἐξέθηκε, καὶ πλήρης ἡμερῶν ἐν Κυρίῳ ἀνεπαύθη· διότι εἶναι ὁ μόνος ἐκ τῶν δώδεκα μαθητῶν, ὅστις δὲν ὑπέστη θάνατον μαρτυρικόν. Εἰς γῆρας βαθὺ ἐτελεύτησεν ὁ Ἀπόστολος οὗτος τῆς ἀγάπης ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ· διότι ἂν δεχθῶμεν ὡς ἔτος τοῦ θανάτου του τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τραϊανοῦ τὸ 98 μ. Χρ. ἦτο τοῦλάχιστον 90 ἐτῶν ἂν δὲ εἰς τὰ μετὰ ταῦτα ἔτη τῆς βασιλείας ἐκείνου ἀπέθανεν, ἴσως καὶ τὰ 100 ὑπερέβη καὶ τὰ 110 ἐφθασεν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδος Κανίγ-γος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«*Ἰδοὺ οὗτος καίτοι εἰς πᾶσιν καὶ ἀνίστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον*»,
(Λουκ. Β. 34).

ΙΑ'.

«*Ἐρωσύνη εἶναι δύο εἰδῶν, ἄλλη πνευματική, καὶ ἄλλη μυστηριώδης, (λέγει ἐν τῇ ὁρθοδόξῳ δομολογίᾳ τοῦ ὁ Μογίλας). Τῆς πνευματικῆς Ἐρωσύνης ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ μετέχουσι καθὼς διδάσκει Πέτρος ὁ Ἀπόστολος λέγων «Ὑμεῖς δὲ γένος ἐκλεκτόν, βασιλεῖον ἱεράτευμα, Ἕθνος Ἅγιον, λαὸς εἰς περιποίησιν» (Α. Πέτρο 2,9) καὶ ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, «ἐσφάγης καὶ ἡγόρασα τῷ Θεῷ ἡμᾶς... καὶ ἐποίησας ἡμᾶς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς» (Ἀποκ. 5,10). Καὶ κατὰ τὴν τοιαύτην ἰερωσύνην, (τὴν πνευματικὴν) γίνονται καὶ προσφοραὶ τοιαύται· δηλαδὴ προσευχαί, εὐχαριστίαι, νεκρώσεις τοῦ σώματος, παραδόσεις εἰς μαρτύριον διὰ τὸν Χριστόν, καὶ ἄλλα ὅμοια· πρὸς τὰ ὅποια παρακινῶν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγει. «Καὶ αὐτοὶ ὡς λίθοι ζῶντες οἰκοδομεῖσθε, οἶκος πνευματικός, Ἱεράτευμα ἅγιον, ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ». (Α'. Πέτρο. 2,5). Καὶ ὁ Παῦλος· «παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τῶν οἰκτιρῶν τοῦ Θεοῦ, παραστήσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν (Ρωμ. 12,1) (ὅρα Ὁμολ. Μογίλα εἰς τὸ 10ον ἀρθρ. τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως).*

Τοιαύτην ἐρμηνείαν δίδει ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, εἰς τὰ ἀνωτέρω Ἀποστολικά ῥητὰ «οὐ κατ' ἰδίαν» ἐκαστοῦ πιστοῦ «ἐπίλυσιν» ἀλλ' ὡς σύνολον, «ὡς Ἐκκλησία τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ὡς σῖνδος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμόθ. 2, 15), συσχείζουσα πάντα τὰ περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ῥητὰ τῆς Γραφῆς, διὰ τῶν «παγχρύσων στομάτων τοῦ Λόγου» τῶν Θεοφόρων Πατέρων.

Ταῦτα παρερμηνεύοντες οἱ Προτεστάνται «κατ' ἰδίαν ἐπίλυσιν» ἀπειθοῦντες εἰς τὴν προσηγορίαν τοῦ «Ὁξυγράφου Γραμματέως» τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καθ' ἣν «πᾶσα προφητεία Γραφῆς ἰδίᾳ ἐπίλυσως οὐ γίνεται» (Β' Πέτρο. 1, 20), ἀρνοῦνται τὸ μέγα καὶ Θεόδοτον τῆς Ἱερωσύνης Μυστήριον, θεωροῦντες αὐτὴν, τὴν ἰερωσύνην, ὡς καθολικὴν.

Ἄλλ' ἂν, κατὰ τὴν δοξασίαν τῶν Προτεσταντῶν, ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ἦσαν ἱερεῖς, τότε διατὶ ὁ Χριστὸς νὰ δώσῃ τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν τε καὶ λύειν τὰς ἁμαρτίας μόνον εἰς τοὺς Ἀποστόλους; Ἄν ἡ φωνὴ τοῦ Ἐδλογητοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ «ὅσα ἂν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ Οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἂν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λευκωμένα ἐν τῷ Οὐρανῷ» (Ματθ. 18,18) καὶ «ἂν τινων ἄφητε τὰς ἁμαρτίας ἀφίενται αὐτοῖς· ἂν τινων κρατῆτε κεκράτηνται» (Ἰωάν. 20,23), ἐλέχθη δι' ὅλους τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἔχουσιν ὅλοι τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ταύτην, καὶ ὅχι μόνον οἱ ἱερεῖς, τότε τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἐξουσία, ποίαν ἔννοيان ἔχει ἡ χάρις αὐτῇ, διὰ τῆς ὁποίας ἐνέδυσεν ὁ Κύριος τοὺς μαθητάς Του; Ποῖοι θὰ ἦσαν οἱ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν; τίνων τοὺς δεσμούς; θὰ ἔλυον; Βλέπετε ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἰς ποῖα γελοῖα καὶ βλακώδη συμ-

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱ. Ν. Εὐαγγελισμοῦ Κορυθαίου. Ἐγένετο ἡ περιφορὰ τῆς ἁγ. Εἰκόνας, ἡγουμένου τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Γαρθίου κ. κ. Ἀδελφίου. Τὸ ἑορτακὸν φιλόπαιχον ταμεῖον τοῦ ὡς ἂν ἱεροῦ Ναοῦ, διένειμεν εἰς ἀπόρους, κατὰ τὸς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα δραχμὰς 2.500.

περάσματα καταλήγουσι αἱ δοξασίαι τῶν Προτεσταντῶν;

Εἶναι πλεῖστοι αἱ μαρτυρίαι τῆς Γραφῆς περὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς ἰερωσύνης καὶ τῶν βαθμῶν αὐτῆς. Ὅτε ὁ ἐκ τῶν ἐκτὸς Διακόνων Φίλιππος μετέβη εἰς πόλιν τινὰ τῆς Σαμαρείας καὶ κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον ὠδήγησε πολλοὺς εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐβάπτισεν αὐτούς, τότε οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις Ἀπόστολοι πληροφορηθέντες τοῦτο, ἀπέστειλαν τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην εἰς τὴν Σαμάρειαν, «οἵτινες καταβάντες προσήψαντο περὶ αὐτῶν ὅπως λάβωσι Πνεῦμα Ἅγιον οὕτω γὰρ ἦν· ἐπ' οὐδενὶ αὐτῶν ἐπιπεπωκός, μόνον δὲ βεβαπτισμένοι ἦσαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ· τότε ἐπετίθουν τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐλάμβανον Πνεῦμα Ἅγιον». (Πράξ. 8,4—24).

Ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ διάκονος Φίλιππος, καίτοι χειροτονημένος ἀπὸ τοὺς ἰδίους Ἀποστόλους, ὅτε ἐξελέγη μετὰ τῶν λοιπῶν Διακόνων, (αὐτοῖσι 6,6) δὲν ἔλαβε τὸ χάρισμα τῆς διανομῆς τῶν δωρεῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ Δι' ὃ, διὰ τὴν τελειωθῶσαν οἱ ὑπ' αὐτοῦ βαπτισθέντες, παρέστη ἀνάγκη νὰ κατέλθουν εἰς τὴν Σαμάρειαν οἱ Ἀπόστολοι, ἵνα διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἔλθῃ ἐπ' αὐτοὺς ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τί ἀποκρίνονται καὶ πρὸς ταῦτα οἱ εἰς χιλιάδας αἰρέσεις κατατηθέντες Προτεστάνται;

Ἡ Ἱερωσύνη ὡς Μυστήριον διατάχθη τοῖς Ἀποστόλοις ἀπὸ τὸν Χριστόν, καὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἐκλεγμένων «πιστῶν ἀνθρώπων» ἔφθασε μέχρις ἡμῶν, καὶ καθ' ὅμοιον τρόπον, διὰ τῆς χειροτονίας, θὰ διατηρηθῇ μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων, ὡς αἰωνόβιος θεσμός. Μὴ θέλοντες νὰ ἐπεκταθῶμεν πέραν τοῦ δέοντος διὰ τῆς παραθέσεως καὶ πλείστων ἄλλων μαρτυριῶν, καθόσον αἱ παρατεθεῖσαι, τοῖς φρονίμοις ἀκούοις· παραθέτομεν ὡς ἐπισφράγισμα τοῦ παρόντος, λόγους τινὰς τοῦ Χρυσορρήμονος Διδασκάλου ἐπὶ τῆς Ἱερωσύνης. «*Ἱερωσύνης οἰκουμένης (καταργουμένης*

Ἐντολῇ τῆς Ἱ. Συνόδου ὁ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσόστομος μετέβη εἰς Θεσ/νίκην τὴν Μ. Ἑβδομάδα καὶ ἐχοροστάτησεν ἐκ περιτροπῆς εἰς ἅπαντας τοὺς ἡμετέρους Ναοὺς τῆς πόλεως.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω φωτογραφίαν ὁ Σεβ. Μαγνησίας κατὰ τὴν λιτάνευσιν τοῦ Ἱεροῦ Ἐπιταφίου τοῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὸν ἐφημέριον τοῦ Ναοῦ αἰδ. Στυλ. Μουσᾶν, τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑλλην.Θρησ. Κοινότητος Γ.Ο.Χ. κ. Ἡλίαν Νικολόπουλον καὶ τοὺς λοιποὺς Συμβούλους. Ἡ ἐφετεινὴ κοσμοσυρροὴ εἰς τοὺς Ναοὺς ἦτο μοναδική, διότι διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος προεξῆρχεν Ἀρχιερεὺς ἐν Θεσσαλονίκῃ κατὰ τὰς ἱεράς Ἀκολουθίας τῆς Μ. Παρασκευῆς.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΚΤΟΥ

«Ἡ ψαλμωδία ἔργον ἐστὶ τῶν ἀσωμάτων Δυνάμεων, τῶν παρισταμένων καὶ λειτουργουσῶν ἀδιαλείπτως τῷ Θεῷ, κατὰ τὸ εἰρημένον· «αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ, καὶ πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ»· ἀρμόζει δὲ καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις, «πᾶσα, γὰρ φησί, πνοή, αἰνεσάτω τὸν Κύριον»... Ἡ οὖν ψαλμωδία θυσία ἔστω ἐνδελεχισμοῦ (συνεχείας), καὶ θυσία αἰνέσεως κατὰ τὸ γεγραμμένον· «θυσία αἰνέσεως δοξάσει με». Δι' ὃ χρεωστοῦμεν ἀδιαλείπτως λειτουργεῖν τῷ Θεῷ τὰς νενομοθετημένας αὐτῷ δοξολογίας, ἀκούοντες τοῦ Δαβὶδ παρακελευομένου ἡμῖν καὶ λέγοντος· **«Ψάλλετε τῷ Θεῷ ἡμῶν ψάλλετε· ψάλλετε τῷ βασιλεῖ ἡμῶν ψάλλετε· ψάλλετε συνετῶς· καλῶς ψάλλετε αὐτῷ ἐν ἀλλαλαγμῇ· ψάλλετε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καὶ ἀγαλλιάσθε αὐτῷ ἐν τρόμφῳ... ἡ αἰνεσις αὐτοῦ ἐν Ἐκκλησίᾳ ὁσίων... Ἐγὼ δὲ ἄσομαι καὶ ψαλῶ ἐν τῇ δόξῃ μου, ὅτι ἐνθερμάνθη ἡ καρδία μου ἐντός μου καὶ ἐν τῇ μελέτῃ μου ἐκκαυνθήσεται πῦρ»**...

νης), οὐδὲν τῶν ἄλλων, οὐδὲν ὄφελος τοῖς πιστοῖς, ὥσπερ γοῦν ὑπὲρ τῆς πίστεως, οὕτω καὶ ὑπὲρ ταύτης μάχεσθαι Χρῆ (ὁμιλ. ΙΑ' Ἐφεσ.) καὶ ἄλλαχον· «μανία περιφανῆς ὑπεροχῇ τῆς τοσαύτης ἀρχῆς τῆς ἱερῶς σύννης, ἥς ἀνευ (χωρὶς τῆς ὁποίας) οὔτε σωτηρίας, οὔτε τῶν ἐπηγγελμένων ἡμῖν ἀγαθῶν ἐστὶ τυχεῖν οὗτοι γάρ, οὗτοι (οἱ ἱερεῖς), εἰσιν οἱ τὰς πνευματικὰς πιστευθέντες ὁδῖνας (πόνους τῆς γεννήσεως), καὶ τὸν διὰ τοῦ βαπτίσματος ἐπιτραπέντες τόκον (γέννας) διὰ τούτων ἐνδυόμεθα τὸν Χριστόν, καὶ συναπτόμεθα τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ, μέλη γενομένοι τῆς μακαρίας ἐκείνης Κεφαλῆς. (Ε'. λόγ. περὶ Ἱερωσύνης.) (Ἀκολουθεῖ)

ἀλλὰ τί χοή (τίς ἡ ἀνάγκη) πάσας τὰς περὶ τοῦ ψάλλειν τοῦ Δαβὶδ παραθέσθαι μαρτυρίας, ἢ τῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης τῆς ἐγγινομένης ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ μετὰ κατανύξεως νηφαλέως ψάλλοντος; Τοῦτο γὰρ οἱ πεπειραμένοι ἀκριβῶς ἐπίστανται.

Εὐτόνως (σταθερῶς) οὖν στῶμεν, ἀγαπητοί, ἐν τῇ ψαλμωδίᾳ καὶ προσευχῇ, ἀποστρεφόμενοι τὰς τῶν λογισμῶν καὶ φροντίδων ἐπιείξεις (ἐπιταχύνσεις). Εἰδῶσι γὰρ οἱ δαίμονες, ὅταν ἴδωσι τινα προθύμως ψάλλοντα, ἢ προσευχόμενον, τότε ὑποτίθενται νοήματα τινῶν πραγμάτων δῆθεν ἀναγκαίων, κινεῦντες τὸν νοῦν πρὸς ἀναζητήσιν αὐτῶν, ἵνα.. ἀπολέσῃ τὴν γλυκύτητα τῆς ψαλμωδίας. **Ἔστω οὖν ὁ ψαλμὸς συνεχῆς. Θεὸς γὰρ καὶ μόνον ὀνομαζόμενος φυγαδεύει δαίμονας**.

Τοῦ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ

«Ἀδελφε εἰ μὴ βούλει (εἰ μὴ θέλῃς) φυτεῦσιν, τὰ φυτευόμενα μὴ ἀνάσπαι· ἵγουν εἰ μὴ τῇ συνάξει ἱστάμενος, μὴ θέλῃς ὕμνους ἀναπέμπειν τῷ Κυρίῳ, τοὺς ψάλλοντας μὴ κατάρχει. Πλούσιος ἐλάλησε, καὶ πάντες εἰσῆλθον· καὶ ὁ Θεὸς λαλεῖ ἡμῖν διὰ τῶν ἁγίων Γραφῶν, καὶ οὐ θέλομεν σιγᾶν καὶ ἀκοῦειν; ἀλλ' ὅς μὲν λαλεῖ, ὅς δὲ νυστάζει, ἄλλος δὲ ρέμβεται ἔξω τοῖς λογισμοῖς; ἀλλὰ τί λέγει ἡ Γραφή; «ὁ ἀποστρέφων τὸ οὖς (αὐτίον) αὐτοῦ μὴ εἰσακούειν νόμοις Ὑψίστου, καὶ αὐτὸς ἐβδελυγμένος ἔσται παρὰ Θεῷ, καὶ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ. Ἀμελὴς ἀδελφὸς ἐν προσευχῇ, σπουδάζει ἀκοῦειν τὸ ἀμὴν (βιάζεται νὰ ἀκούσῃ τὸ Ἀμὴν, δηλαδὴ τὸ τέλος τῆς προσευχῆς). Ἀδελφε Εἰ εἰς τὰ ὕλικά τοσαύτη σπουδῇ (προσέρχεσαι) οὐ πολλῷ μᾶλλον εἰς τὰ πνευματικά; ἴσθι (ἴς εἰσαι) ζῶν τῷ πνεύματι ὡς οἱ ἅγιοι, ὅπως συναντισθῇς μετ' αὐτῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΥ

Εἶπεν ὁ ἅγιος Εὐάγριος «μέγα μὲν τὸ ἀπερισπάτως προσεύχεσθαι, μείζον δὲ τὸ ψάλλειν ἀπερισπάτως». (Εὐεργ. Βιβ. Β'. ὑπόθ. ΙΒ.)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΓΙΑΙΣ ΕΟΡΤΑΙΣ ΑΡΓΙΑΣ

Ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ Ἐκκλησιασμοῦ τῶν Πιστῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς Ναοῖς κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ Ἑορτὰς ὁμιλῶν εἰς διάσημος Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας λέγει τὰ ἑξῆς :

«Πολλοὶ Χριστιανοὶ καταγίνονται ἐπίσης περὶ τὰς βιωτικὰς αὐτῶν τύρβας καὶ ἀσχολίας, καθὼς εἰς τὰς ἄλλας ἡμέρας, οὕτω καὶ εἰς τὰς ἐπισήμους ἡμέρας τῶν Ἑορτῶν καὶ τῶν Κυριακῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀφιερωμέναι εἰς δόξαν Θεοῦ. Ἐπίσης ἀσχολοῦνται εἰς τὰς ἐμπορίας καὶ εἰς τὰ ἐργόχειρά των, χωρὶς καθόλου νὰ συστέλλωνται ἀπὸ τὸν Θεῖον Νόμον, ὁ ὁποῖος προστάζει «νὰ ἀγιάζωμεν τὰ Σάββατα»· δηλαδή νὰ τιμῶμεν μετὰ τῆς πρεπούσης εὐλαβείας τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι εἶναι διατεταγμέναι εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, πρὸς εὐχαριστίαν τῶν πρὸς ἡμᾶς ἀπείρων Αὐτοῦ δωρεῶν καὶ εὐεργετημάτων· αἱ ὁποῖαι ἡμέραι ἀπαιτοῦσιν εὐλόγως τὴν ἀπὸ τῶν σωματικῶν καὶ βιωτικῶν ἔργων παντελεῖ ἄργιαν τε καὶ κατάπausιν.

Πρόφασιν δὲ προβάλλουσιν οἱ ἀνέορτοι οὗτοι ἱκανήν, ὡς νομίζουν εἶναι τοὺς δικαίωσιν, τὴν χρεῖαν· ἡ δὲ χρεῖα εἶναι, ὡς λέγουσιν, ἵνα κερδίσωσι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον πρὸς διατροφὴν ἑαυτῶν καὶ τῶν οἰκείων αὐτῶν. Ἐὰν ὁμως ἦτο τὴν πραγματικῶς ἡ ἀνάγκη αὐτῶν ὥστε νὰ φθάνη καὶ μέχρις αὐτῆς τῆς τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου στερήσεως, ἐγὼ νομίζω, ὅτι μετὰ τὴν θερμὴν καὶ γνησίαν τῆς πρὸς τὸν Θεὸν προσερχείσεως λατρείας καὶ εὐχαριστίας δεήσεως—καὶ ἐπιστροφῆς του ἐκ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ—ἤθελεν εἶναι ὅπως οὖν συγγνωστὸν ἔαν καὶ ἐν ἑορτασίμῳ ἡμέρᾳ ἐπιμεληθῇ—ἐνίοτε ὁμως—ὁ Χριστιανὸς τὸ ἔργον αὐτοῦ, στενοχωρούμενος ἵνα προφθάσῃ τὴν χρεῖαν του. Ἀλλὰ ὅταν ὁ ἐπιούσιος ἄρτος εἰς τὸν Χριστιανὸν εὐρίσκηται, καὶ ζητεῖται ὁ ἄρτος ὁ περιττός· ὅταν λείπῃ ἡ ἀνάγκη, καὶ ἀπαιτῆται ἡ τρυφή. Ὅταν ὁ Χριστιανὸς τὸ πολὺ τοῦ καιροῦ τὸ κατεξοδεύῃ εἰς ἔργα ἢ κακίας, ἢ ματαιότητος· τότε ἡ προφασιολογία τῆς χρεῖας δὲν ἔχει τόπον. **ΟΧΙ, τόπον δὲν ἔχει.**

Αἱ Ἑορταὶ πρέπει νὰ τιμῶνται καὶ νὰ ἀγιάζονται· ἢ, νὰ εἰπῶ ὀρθότερον, πρέπει νὰ δοξολογῆται καὶ νὰ μεγαλύνηται ὁ Θεὸς πάντοτε μὲν, ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ, ἀλλ' ἐξαιρέτως «ἐν εὐσήμεν ἡμέρᾳ Ἑορτῆς αὐτοῦ» (Ψαλμ. 80ός). Ὁ Χριστιανὸς ὁ ὁποῖος ἀθετεῖ τὰς Ἑορτὰς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀκολουθεῖ κατ' αὐτὰς τὰς βιωτικὰς αὐτοῦ τύρβας καὶ ἐργασίας, δὲν εἶναι ἀνεύθυνος. Παραβλέπει οὕτως ἐντολὴν Θεῖαν, καὶ ἀποβλέπει εἰς ἀνθρωπίνην ὠφέλειαν. Ἀλλ' ὁμως καὶ κατὰ τὰ δύο λανθάνεται καὶ ζημιούται. Ζημιόι τὴν ψυχὴν, διότι ὑποπίπτει εἰς κρίμα τῆς πρὸς τὸν Ποιητὴν καὶ Εὐεργέτην αὐτοῦ Θεὸν ἀγνώμονος ἀχαριστίας· ζημιόι δὲ καὶ τὸ σῶμα διὰ τῆς ματαιᾶς ἐλπίδος ὠφελείας καὶ ἀκερδοῦς ταλαιπωρίας. Ἐπομένως ἀπὸ τὸν κόπον τῆς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς ἐργασίας αὐτοῦ οὐδένα καρπὸν ὠφελείας λαμβάνει, οὐδὲ ὄφελος.

Οἱ Χριστιανοὶ οἱ ἐργαζόμενοι κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ Ἑορτὰς νομίζουν ὅτι ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴν

ἀγορὰν ἢ ἀπὸ τοῦ ἐργαστήριον των μετὰ τινος κέρδους. Νομίζουν ὅτι μὲ τὸ νὰ ἐσυμφώνησαν μίαν πραγματείαν, μὲ τὸ νὰ ἐξώδευσαν ἐν τι μέρος ἐκ τοῦ ἐμπορεύματός των, μὲ τὸ νὰ ἐσύναξαν ὀλίγα ἀργύρια. Θαρροῦσιν, εἶπα, ὅτι ἐκέρδισαν κάποιον τι καὶ ὠφελήθησαν. *Ὅμως πλανῶνται.* Ἐκείνη ἡ συμφωνία ἕως τὸ ὕστερον δὲν τελεσφορεῖ. Ἐκείνη ἡ πώλησις δὲν τοὺς ἀνορθώνει. Ἐκεῖνα τὰ ἀργύρια διὰ τινὰ ἐπισυμβαίνουσιν περιστάσιν (ἀσθένειαν, πυρκαϊάν, σεισμόν κ.λ.π.), εἰς καπνὸν καὶ εἰς ἀέρα τελευταῖον διασκορπίζονται. Καὶ τὴν ὠφέλειαν, τὴν ὁποίαν ἤλπιζον νὰ εὗρουν, τελευταῖον δὲν τὴν ἡύραν». (Φιλοθ. Ἀδολεσχ. Τομ. Α' σελ. 296).

Κατὰ τοὺς Κανόνας καὶ Νόμους τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλουσιν οἱ Πιστοὶ Χριστιανοὶ νὰ προσέρχωνται τακτικῶς εἰς τοὺς Θεῖους Ναοὺς «ὀρθοστάτην τὰς εὐχὰς τῷ Θεῷ ἀποδιδόντες κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ Ἑορτὰς τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ καὶ καθ' ὅλην τὴν Πεντηκοστήν» ὡς λέγει Μητροφάνης ὁ Κριτόπουλος ἐν τῇ ἑαυτοῦ Ὁρθοδόξῳ Ὁμολογίᾳ (Κεφάλ. ΚΒ'). Οἱ δὲ προϊστάμενοι τῶν Ἐκκλησιῶν, Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς ὀφείλουσι νὰ κηρύττωσι τὸν θεῖον λόγον. Ἐπίσκοπος δέ, Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος, ἢ οἰοσδήποτε Κληρικὸς, ἐὰν τρεῖς κατὰ συνέθειαν Κυριακάς, *χωρὶς ἀνάγκην βαρυτάτην, ἢ δυσκολίαν ἀναγκάζουσιν*, δὲν ἐκκλησιασθῇ εἰς Ναὸν Κυρίου, νὰ καθήρηται καὶ νὰ χάνῃ τὸν βαθμόν του ἐὰν δὲ εἶναι Λαϊκὸς ὁ τοιοῦτος, νὰ ἀφορίζηται» διορίζει ὁ 80ὸς Κανὼν τῆς ἁγίας ΣΤ'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Μόνῃ ἡ σωτηρία καὶ ὠφέλεια τοῦ πλησίου δύνανται νὰ συγχωρήσῃ τὴν παράβασιν τῆς ἀργίας τῶν Ἑορτῶν, ἢ ὅταν ἀναγκαῖα τις περιστάσις, ἀνεπίδεκτος ἀναβολῆς καιροῦ, ἀπαιτεῖ τὴν δι' ἐργασίας ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς τὸν πλησίον καθηκόντων, λόγου χάριν, ἐχθρῶν ἐπιδρομῇ, πυρκαϊᾷ, ἀσθένειαν καὶ τὰ τοιαῦτα. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἡ ἐργασία ἀποβλέπει μᾶλλον εἰς τὴν φύλαξιν τοῦ Θεοῦ Νόμου· τότε ἔχει μᾶλλον ἐφαρμογὴν τὸ ρηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου: «Τὸ Σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο, οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ Σάββατον» (Μάρκ. ΚΒ'. 27).

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν προσεχῇ Τρίτην 1 Μαΐου π. ἡ. ἔγουνσι τὴν ὀνομαστικὴν τῶν ἑορτῶν ὁ Πανηγ. Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν ἅγιος Ταλαντίου κ. Ἀνάκιος καὶ ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Διανυλίας κ. Ἀνάκιος, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν τριῶν ἁγίων Ὁσιομαρτύρων Ἀνακίου, Εὐθυμίου, Ἰγνατίου. Θὰ πανηγυρίσῃ δὲ καὶ ἡ παρὰ τὴν Παιανίαν (Διόπεσι) Ἱερὰ Μονὴ τοῦ ἁγίου Νικολάου δι' ὁλονυκτίου Ἀγρυπνίας.

ΜΝΗΝΟΣΥΝΟΝ

Χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσόστομου τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων εἰς τὴν ἐν Βαρυμπόπῃ Ἱ. Μονὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐτελέσθη τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς ἀειμνήτου Ἀννης Χρυσικοπούλου, πολλὰς καὶ μεγάλας προσεγγεκάσας ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἱερὸν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα. Ὅσοι ἐγνώρισαν τὴν ἀειμνήστον πολλὰ ἔχουσι νὰ διηγηθῶσι τὰ ἀξιωματικὰ διὰ τὴν πολὺπλευρον θεάρεστον ζωὴν της, καὶ πρὸ παντός διὰ τὸν ἀκραίφην ζῆλόν της ὑπὲρ τῆς πατρώας εὐσεβείας.

ΗΘΕΛΗΜΕΝΗ ΠΑΡΑΝΟΗΣΙΣ

Οἱ ἐκδίδοντες τὴν ἐν Βόλφ κατ' εὐφημισμὸν λεγομένην «Χριστιανικὴν Ἀλήθειαν» καὶ τὸν ἐν Πειραιεὶ «Ὁρθόδοξον Παρατηρητὴν» ἐν τῇ ἀ.α.τασχέτῳ σπουδῇ νὰ συγκοφαντῶσι καὶ διασύρῳσι πρόσωπα καὶ φρονήματα μὴ συμπαθούμενα ὑπ' αὐτῶν, ἀπεδείχθησαν καὶ γραμματικῶς. ὑστεροῦντες μὴ «γινώσκοντες (ἐννοοῦντες) ἃ ἀναγινώσκουσιν». Ἀλλως δὲν ἐξηγεῖται ἡ πλήρης παρανόησις τῶν ὑπὸ τοῦ νῦν Σεβ. Μαγνησίας Χρυσοστόμου ἐν «Ἀγιορειτικῇ Βιβλιοθήκῃ» (1ον τεύχος τοῦ 1958) γραφέντων, δι' ὧν οὗτος διὰ πολλῶν ἱστορικῶν ἐπιχειρημάτων ἀνατρέπει τοὺς παραλόγους ἰσχυρισμοὺς τινῶν ἀμφισβητούντων τὴν ἱστορικὴν ὑπαρξιν τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης καὶ ταυτιζόντων αὐτὴν μὲ τὴν εἰδωλολάτριδα φιλόσοφον Ὑπατίαν τὴν Ἀλεξανδρινήν. Διότι ἐνῷ ἐκεῖ ὁ Σεβασμιώτατος ὑποστηρίζει πάντα σεβασμὸν πρὸς τὴν παράδοσιν, ἣν ἀπ' ἀρχῆς ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ καὶ διακρατεῖ ἀκαινοτόμητον, καὶ ἐνῷ ὑποδεικνύει τὸ οἰκτρὸν κατάντημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς θὰ φθάσῃ ὅστις βάσει τοῦ ὁρθολογισμοῦ ἐξετάζῃ τὰ θαυμάσια τὰ ἀναφερόμενα εἰς τοὺς βίους τῶν ἁγίων, ὡς τὸ ἔπαθεν ὁ Μιχ. Γαλανός δ' περικόψας αὐτὰ ἀπὸ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθέντας Συναξαριστάς, καὶ ὅτι ὁ ὁρθολογισμὸς θὰ ὠδήσῃ πρὸς ἀσέβειαν καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς θαυμαστάς διηγήσεις τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων, καὶ δὴ τῶν κατὰ παράδοσιν τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ὑπὸ τῶν Εὐαγγελιστῶν Μάρκου καὶ Λουκᾶ θεοπνεύστως συγγραφέντων, οἱ κ. κ. συντάκται τῶν ὡς ἄνω ἐντύπων ἐκτρέπονται εἰς ὕβρεις ἐναντίον τοῦ Σεβασμιωτάτου, προφανῶς ἐκ παρανοήσεως λόγῳ ἐπιπολαίας ἀναγνώσεως τῶν γραφομένων.

Διὰ τοῦτο τοὺς συνιστῶμεν νὰ ἀναγνώσῃ καὶ πάλιν ὅλην τὴν διατριβὴν του περὶ τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης μετὰ προσοχῆς, ὅχι ἕξ ἐπιπολής.

ΑΗΘΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΠΤΟΙ

Οὕτω δέον νὰ χαρακτηρισθῶσιν αἱ, κατὰ πάντα λόγον ἀδικαιολόγητοι κανονικῶς καὶ ἄκρως ἐξεζητημέναι Ἐκκλησιαστικῶς, ἀναπεμφθεῖσαι δεήσεις εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ «Ἀγνώστου Στρατιώτου» ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου, προπρότερον τὴν Ἱερὰν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου πρὸς ἐπάνοδον εἰς Ἀγ. Ὄρος ὡς ἐπασφράγισμα τῶν ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων τῆς χιλιετηρίδας τοῦ Ἀγ. Ὄρους. Τὰ φυλασσόμενα ὁστὰ εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ πράγματι «Ἀγνώστου»—οὐ μόνος ὀνόματος ἀλλὰ καὶ θεοσκεύματος—Ἕλληνας ὑπηκόου Στρατιώτου, ὑπὲρ πατρίδος πεσόντος, δέον νὰ τιμῶνται κατ' ἄλλον οἰονδήποτε τρόπον, ὡς συμβολίζοντα τὴν αὐτοθυσίαν τὴν ὑπὲρ «βωμῶν καὶ ἐστιῶν» καὶ τὸν ἥρωϊσμόν, τὸν ἄξιον ὁμολογουμένως παντὸς ἐπαίνου καὶ δόξης, οὐχὶ ὅμως καὶ δι' ἐπιταφίων καὶ ἐπιμνημοσύνων ἐκκλησιαστικῶν εὐχῶν. καθὼς ὁστὰ ἀνθρώπου «Ἀγνώστου» θεοσκευτικῆς πίστεως καὶ χριστιανικῆς ὁμολογίας. Εἰς προχριστιανικὰς ἐποχὰς οἱ ὑπὲρ πατρίδος πάλιντες ἀπεθεοῦντο, καὶ βωμοὶ καὶ θυσίαι εἰς τιμὴν αὐτῶν ἐτελοῦντο. Εἰς δὲ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους ὑπὲρ

ξάν Ἀυτοκράτορες, οἵτινες ἐπέβησαν τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἀνακηρύττῃ Ἀγίους τοὺς ἐν πολέμοις πάλιντας· ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία μετὰ σταθερότητος ἀντέστη εἰς τὰς παραλόγους τοιαύτας ἀξιώσεις τῶν Ἀυτοκρατόρων, καὶ ὑπέδειξεν εἰς αὐτοὺς, ὅτι πρέπει εἰς τὰς ἀπονεμομένας τιμὰς νὰ διακρίνονται οἱ Ἕθνομάρτυρες ἀπὸ τοὺς Χριστομάρτυρας.

Συνεπῶς, φρονοῦμεν ὅτι ἡ κατάθεσις στεφάνων, ἡ τήρησις ἐνὸς λεπτοῦ σιγῆς, καὶ εἴτι ἄλλο παρόμοιον, ὡς εἴθισται μέχρι σήμερον, εἶναι ἀρκετὴ ἐκδήλωσις σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἡρωϊκῶς πεσόντα «Ἀγνώστον Στρατιώτην», τὰ τρισάγια ὁως, καὶ αἱ εὐχαὶ αἱ συνήθεις, αἱ ἀποκλειστικῶς εἰς τάφους Χριστιανῶν ὁρθοδόξων ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐπιτρεπόμεναι, ὅταν ἀναπέμπονται ἀδιακρίτως καὶ εἰς τάφους, οἵτινες ἐνδεχόμενον νὰ φυλάσσουν καὶ ὁστὰ οὐ μόνον μὴ ὁρθοδόξων, ἀλλ' οὐδὲ καὶ βαπτισθέντων χριστιανῶν, ἴσως καὶ ἀθέων καὶ διωκτῶν τοῦ Χριστοῦ, τότε ὅχι μόνον χάνουν τὴν σημασίαν των, αἱ ἐκκλησιαστικαὶ δεήσεις ἀλλὰ δημιουργεῖται καὶ ἔρεισμα ἀξιωμαμένου ἐκκλησιαστικῆς καὶ κανονικῆς ὑπερβασίας.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν Τετάρτην τῆς Διακαινησίμου, 4)17 Ἀπριλίου, μετέστη πρὸς Κύριον, εἰς ἡλικίαν 45 ἐτῶν ἡ προσφιλεστάτη ἐν Χριστῷ ἀδελφὴ Ἀφροδίτη Β. Παππᾶ, νύμφη ἐπ' ἀνεπιφ' τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Ἀγίου Ταλαντίου κ. Ἀκακίου. Ἠπρὸς τὰς αἰωνίους μονὰς ἐκδημήσασα, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἔρασσε τὸν χρηστὸν τοῦ Κυρίου ζυγόν, ἐργάσθη μετ' ἐνθέου ζήλου ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὡς καθηγήτρια εἰς διάφορα ἐκπαιδευτήρια, μεταλάμπαδεύουσα τὸ φῶς τῆς Χριστιανικῆς ἐπιγνώσεως εἰς τὰς ψυχὰς τῆς σπουδάζουσας νεολαίας. Ἐτελειωθεῖσα ἐν ὀλίγοις, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτῆς, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν (ἐξελεθεῖν) ἐκ μέσου πονηρίας. Ἡ κηδεὶα τῆς ἐγένετο ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἁγίου Νικολάου χοροστατούντων κατ' αὐτὴν τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Γαρδικίου Αὐξεντίου καὶ Διαυλείας Ἀκακίου. Εἰς τὴν εὐσεβεστάτην μητέρα τῆς μεταστάσης καὶ εἰς τὸν βαρυνθέντα σύζυγον αὐτῆς εὐχόμεθα τὴν ἀπὸ Θεοῦ παρηγορίαν. Αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη.

Ἐπίσης κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων, 15) 28 Ἀπριλίου, ἐξεδήμησεν ἐκ τῶν προσκαιρῶν πρὸς τὰς αἰωνίους Μονὰς ἡ εὐλαβεστάτη ἀδελφὴ Μαρία Κ. Ζύγκου, ὑποκύψασα εἰς τὴν πολυχρόνιον νόσον τῆς, τὴν ὁποίαν μετ' ὑπομονῆς ἀξιοθαυμάστου ἀντιμετώπισεν. Ἀποτελοῦσα ζεύγος ἀγιόλεκτον μετὰ τοῦ πρότινος ἀποβιώσαντος ἐκλεκτοῦ συζύγου αὐτῆς Κωνσταντίνου, ὑπέμεινε, μετὰ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν αὐτοῦ τὰ ἐκ τῆς χρείας δεινὰ μετὰ ἀξιοθαυμάστου καρτερίας. Ἦδη ἠνώθη καὶ πάλιν μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς ἐν τῇ Ἀνω Ἱερουσαλὴμ, τῆς ὁποίας τὴν ἀγαλλίαν ἀπὸ κοινοῦ ἀπολαμβάνουσιν. Αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλόμενας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσὴν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΒΕΒΗΛΩΣΙΣ ΣΚΗΝΩΜΑΤΩΝ ΚΥΡΙΟΥ

Μετ' ἀνεκφράστου ὀδύνης ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν «Καθημερινήν» τῆς 2^{της} Ἀπριλίου τὴν ἐξ Ἀγκύρας ἀνταπόκρισιν συνεργάτου τῆς, περιγράφοντος τὴν τύχην τῶν ἐγκαταλειφθέντων ἐκεῖ ἱερῶν Ναῶν μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν τοῦ 1922. Πλείστοι ἐξ αὐτῶν κα ἐδαφίσθησαν, διὰ τὰ χρησιμοποιοιθῶν τὰ ὑλικά των πρὸς ἀνέγερσιν ἄλλων κτιρίων, ἄλλοι κατερείπωθησαν ἐγκαταλειφθέντες ἀνεπιμέλητοι, ἄλλοι δὲ πάλιν μετεβλήθησαν εἰς τουρκικὰ τεμένη, ἐπιχρισθέντος τοῦ ἐσωτερικοῦ των ἀρχαιοτάτου διακόσμου διὰ πυκνοῦ στρώματος ἀσβέστου. Ἰσραὶ Μοναὶ εἰς τὰς ὁποίας ἀκαταπαύστως ἐδοξολογεῖτο ὁ ἀληθὴς Θεός, μετεβλήθησαν εἰς πενθίμους σωρούς ἐρειπίων.

Αὐθορμήτως ἐξερχόμεθα ἐκ τῆς κατωδύνου ἡμῶν καρδίας τὰ Δαβιτικὰ ἱερὰ λόγια «Ἐως πότε, ὁ Θεός, ὀνειδιεῖ ὁ ἐχθρός, παροξύνει ὁ ὑπεναντίος τὸ ὄνομά σου εἰς τέλος; ... ἐνεπύρισαν ἐν πυρὶ τὸ ἁγιαστήριόν σου εἰς τὴν γῆν, ἐβεβήλωσαν τὸ σκήνωμα τοῦ ὀνόματός σου... ἐπίβλεπον εἰς τὴν διαθήκην σου, ὅτι ἐπληρώθησαν οἱ ἱσχυισμένοι τῆς γῆς οἴκων ἀνομιῶν. Ἀνάστα ὁ Θεός, δίκασον τὴν δίκην σου... μὴ ἐπιλάβῃ τῆς φωνῆς τῶν ἱκετῶν σου, ἡ ὑπερηφανία τῶν μισούντων σε ἀνέβη διὰ παντός πρὸς σέ» (ψαλμ. 74).

«ΤΑ ΠΕΡΙ ΕΝΩΣΕΩΣ»

Ὁ «φιλενωτικός» Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβος, ξεπεράσας τὰ περὶ ἐνότητας ἐπ' ἀρκετὸν ῥέδμενα, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ τροπάριον τῆς μετὰ τῶν Διαμαρτυρουμένων Ἐνώσεως, οὐχὶ βεβαίως διὰ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῶν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, (διότι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον) ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπεμπολήσεως ἴσως τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τῆς Ὁρθοδοξίας. Κάτι θὰ γνωρίζουν διὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπόν των οἱ ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενεῖς, οἵτινες κατόπιν τῶν περὶ «ἐνώσεως» δηλώσεών του ἐταράχθησαν. («Ἔθνος» 27-4 63). Ἀλλ' οἱ σημερινοὶ «Ἰάκωβοι» κάνουν τὸν λογαριασμόν των χωρὶς τὸν ξενοδόχον, καὶ ξενοδόχος ἐν προκειμένῳ εἶναι ὁ εὐσεβὴς Ἑλληνικὸς λαός, ὅστις διὰ ἀντιληφθῇ ὅτι κινδυνεύει ἡ Ὁρθοδοξία του «καθαίρει δυνάστας ἀπὸ θρόνων» ἔντος ἐνὸς εἰκοσιτετραώρου. Ἀς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των αὐτὸ «οἱ φιλενωτικοί».

«Ἡ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ»

Μὲ τὴν ὡς ἄνω ἐπιγραφὴν ὁ γνωστὸς ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον συγγραφεὺς κ. Κωστής Μπαστιάς, εἰς δὴν ἀρθρον του δημοσιευθέντα εἰς τὴν «Βραδυνήν», πραγματεύεται τὸ σοβαρότατον (θέμα τῆς παιδείας καὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδῶν, μεταφέροντες ἐνταῦθα ὠρισμένας περικοπὰς ἐκ τοῦ δευτέρου ἀρθρου του «συμβουλευθῶν (οἱ γονεῖς) φροντικῶς καὶ καθημερινῶς, ἀλλ' οἱ ἴδιοι πράττουν κατὰ τρόπον διάφορον. Τὴν τραγικὴν αὐτὴν ἀσυνέπειαν τὴν καταγράφει ἡ συνείδησις τοῦ ἀνηλίκου. Τὸ παιδί δὲν ἀκούει μόνον τοὺς λόγους μας, ἀλλὰ κυρίως μι-

μεῖται καὶ τὰς πράξεις μας... Ἐὰν θέλωμεν ἡμεῖς οἱ μεγάλοι νὰ διορθώσουν οἱ μικροὶ τὸν χαρακτῆρά των, ἂς φροντίζωμεν καθημερινῶς νὰ διορθώσωμεν τὸν ἰδικόν μας... συμβουλευεῖ τὸ σπῖν, συμβουλευεῖ ὁ ἄμβωνας, συμβουλευεῖ τὸ σχολεῖον, συμβουλευέσονται οἱ πάντες, καὶ καταντήσαμε νὰ ἀκοῦμε μασκαρισμένους ἀπατεῶνας (!) μαστροποὺς καὶ πορνίδια (!) νὰ διδάσκουν ἠθικὴν δεοντολογία... Ἡ ἀπιστία μιᾷ γιὰ τὴν πίσιν, ἡ ἀκρισία γιὰ κρῖση, ἡ ἡλιθιότητα γιὰ στοχασμό, ἡ ἠθικὴ ἀκαθαρσία γιὰ ἠθικὴν καθαρότητα, τὸ ψεῦδος γιὰ ἀλήθεια, τὸ μῖσος, ὁ φθόνος, ἡ ζήλεια γιὰ ἀγάπη,... ἡ ὑποκρισία καὶ ἡ ἀσυνέπεια, εἶναι ἡ εἰκόνα ποὺ μ' αὐτὴν ὑποδεχόμεθα τὸ παιδί». Πόσον δίκαιον ἔχει! Καὶ πάλιν: «τὶ λόγος συντρέχει νὰ διδάσκηται τὸ παιδί τὸν Λυσία καὶ Λουκιανὸν καὶ νὰ μὴ διδάσκηται Βασίλειον καὶ Χρυσόστομον; Γιατὶ τὸ Ἐὐαγγέλιον καὶ ἐπιστολαὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πολλὰ Πατερικὰ κείμενα δὲν εἶναι ἀντικείμενα μελέτης, καὶ εὐρυτάτου σχολιασμοῦ, ποὺ ἀπαντοῦν στὰ αἰώνια αἰτήματα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ εἶναι ὁ Ξενοφῶν καὶ ὁ Πλάτων;». Τοιαῦτα ἀρθρα εὐσεβῶν ἐπιστημόνων—καὶ εἶναι τοιοῦτοι ἀρκετοὶ εὐτυχῶς—ἀποτελοῦν ὁάσεις εἰς τὴν σημερινὴν πνευματικὴν Σαχάραν.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Πλείστα ὅσα γράφονται κατ' αὐτὰς ἐπὶ τῷ ἐορτασμῷ τῆς χιλιετηρίδος ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῆς μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὑπὸ τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προβάλλεται ἡ ἀγγελολίμνητος μοναχικὴ πολιτεία, διαλύεται ὁ γνῶφος ὅστις περιέβαλε τὸν Φάρον τοῦτον τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἐκτοξεύονται αἱ ζωοπάροχοι ἀκτῖνες του εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης. Πάντοτε αἱ ὀμνολώδεις καταστάσεις εἶναι πρόσκαιροι, καὶ ὁ δι' αὐτῶν προσκαίρως καλυπτόμενος ἥλιος διαλύει τὰ νέφη σκορπίζει τὰς ζωογόνους ἀκτῖνάς του εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον.

«... Εἰς τὸν Τύπον τῶν ἡλῶν...»

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἔθνος» τῆς 3ης Μαΐου ν. ἡ ἀναγράφεται, ὅτι: Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Διοκousης Ἐκκλησίας «ἀπασχόλησε χθὲς τὸ θέμα τῶν τελουμένων γάμων ὑπὸ Παλαιοσημερολογιτῶν Ἱερῶν... Ἐπίσης τὸ θέμα τῶν προσφάτων χειροτονιῶν Μητροπολιτῶν Παλαιοσημερολογιτῶν, οἱ ὅποιοι ἔχουν χειροτονηθῇ ἀπὸ τὸν εὐρισκόμενον εἰς Ἀμερικὴν Ῥώσον Ἐπίσκοπον Λεόντιον ἀνέκοντα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Λευκορρόσου Ἀναστασίου, τὸν ὅποιον ἔχει ἀναγνωρίσει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Σημειωτέον ὅτι τὸ κανονικόν, ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς, τῆς χειροτονίας τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἑλλάδος καθιστᾷ πλέον ἀκανθώδες τὸ ζήτημα».

Ταῦτα πρὸς πληροφориάν μερικῶν «Θωμάδων».